

Arrest

nr. 55 192 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FAINGNAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 5 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 12 juli 2010.

1.3. Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U woonde steeds in het dorp Zarghun Shahr in het district Mohammad Agha van de provincie Logar samen met uw gezin. Uw twee zonen baatten een voedingswinkel uit. Op een dag kwamen talibs naar de winkel. Ze vroegen uw zonen om zich bij hen aan te sluiten en bedreigden hen. Later kwamen talibs 's nachts naar uw huis. Op gewelddadige wijze drongen ze erop aan dat uw zonen hen zouden vervoegen. Uiteindelijk slaagde u er in, verwijzend naar uw slechte fysieke toestand, om uitstel te bekomen. Enkele dagen later verliet u samen met uw twee zonen en het gezin van uw oudste zoon Zarghun Shahr uw regio . Onderweg raakten u en uw zoon N.(...) M.(...) Y.(...) (O.V. 6.493.063) echter van uw andere zoon en zijn gezin gescheiden. Een reis van zestien dagen bracht u tot België waar u op 26 september 2009 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u en uw zoon N.(...) M.(...) Y.(...) blijkt dat u steeds met uw zoon heeft samengewoond. Aangezien de asielaanvraag van uw zoon werd afgewezen omdat er geen geloof aan zijn verklaarde verblijf in Afghanistan kan worden gehecht, kan u evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De neergelegde taskara kan bovenstaande apperciatie niet ombuigen. De taskara kan immers enkel als een indicatie voor uw identiteit weerhouden worden zonder zich over uw verblijfplaatsen uit te spreken. Bovendien dient er gewezen op de bloeiende markt in valse Afghaanse documenten die zich zowel in Afghanistan als Pakistan situeert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In de mate verzoekster laat uitschijnen dat haar bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd door de loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing van haar zoon, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een volgbeslissing heeft genomen, verwijzend naar de beslissing genomen in hoofde van haar zoon N. M. Y., omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielmotieven volledig baseert op het asielaanvraag van haar zoon.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster in haar verzoekschrift onder het kopje "uiteenzetting der feiten" expliciet verwijst naar de asielmotieven zoals deze uiteengezet werden in het verzoekschrift van haar zoon, en dat zij nergens betwist dat haar asielaanvraag berust op dezelfde motieven als deze aangehaald door haar zoon. De Raad besluit dan ook dat de commissaris-generaal, gelet op de verbondenheid van beide asielaanvragen, terecht verwezen heeft naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters zoon. Dergelijke handelwijze impliceert geenszins dat de asielaanvraag van verzoekster niet ernstig of niet individueel zou zijn onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 191 van 28 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zoon N. M. Y. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Hij betoogt dat er geen enkele reden is om aan de echtheid van zijn Taskara te twifelen en uitgaande van deze foutieve veronderstellingen werd hij reeds van bij het begin van het interview beschouwd als iemand die niet de waarheid vertelde waardoor het interview niet objectief is verlopen. Verzoeker wijst er op dat hij bovendien een attest van nationaliteit indient, afgeleverd door de ambassade te Brussel en dat zijn moedertaal Dari is, zodat geen twijfel bestaat over zijn afkomst. Verzoeker onderneemt verder een poging om zijn gebrekkige kennis over zijn streek van afkomst te verklaren en betwist dat hij bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd betreffende de omstandigheden en het tijdstip van het verlaten van zijn land van herkomst. Verzoeker stelt tenslotte zijn verhaal niet volledig te hebben kunnen overbrengen aan het Commissariaat-generaal omdat de tolk Pashtou sprak, een andere taal dan het

Dari dat verzoeker machtig is. In de mate verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een kopie van de taskara van verzoeker, een kopie van een attest van nationaliteit afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel en vier kleurenfotokopieën van foto's.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Mohammad Agha, Afghanistan, noch aan de manier waarop hij reisde en het vertrekpunt van zijn reis, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven en het voor de commissaris-generaal onmogelijk is om tot een correcte inschatting te komen van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming, zoals uitgebreid toegelicht.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. Zo is de Raad van oordeel, gelet op de bloeiende handel in Afghaanse documenten zowel in Afghanistan als Pakistan, dat verzoeker middels zijn verklaringen aannemelijk moet maken afkomstig te zijn van Logar. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, gaat na of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en regio dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou kunnen blijken, de kennis van betrokkene over de streek tracht te toetsen. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij een afdoende kennis heeft van zijn land en regio van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826).

2.5. Blijkens verzoekers verklaringen is hij geboren in het dorp Zarghun Shahr in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, en liep hij daar negen jaar school waarna hij er een voedingswinkel uitbaatte met zijn broer. Verzoeker betwist niet dat hij onwetend is over de veiligheidsincidenten die zich in of in de onmiddellijke omgeving van zijn dorp en district afspeelden, en ook zijn kennis over prominente figuren van zijn district en het dagelijkse leven in Mohammad Agha onvoldoende is om zijn beweerde verblijf aldaar te staven. Zijn verweer dat de commissaris-generaal onterecht de situatie van een inwoner van Afghanistan vergelijkt met deze van iemand uit het Westen en een verkeerd beeld schept van wat een inwoner van Afghanistan al dan wel en niet over de stand van zaken in het land, bepaalde personaliteiten, etc. zou moeten kennen, is niet afdoende om de vaststellingen van de commissaris-generaal en het besluit dat hij daaruit trekt te ontkrachten. Immers, van een inwoner van een district en provincie, in casu Logar, waar volgens de aan het administratief dossier toegevoegde artikels (administratief dossier, stuk 18) talrijke incidenten plaatsvonden, mag verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen van deze incidenten kan afleggen, ongeacht over welke communicatiemiddelen hij beschikt. Dat er in zijn winkel niet over oorlog wordt gepraat omdat mensen verlamd zijn door schrik en er ook in het dagelijkse leven niet luidop wordt over gepraat is niet ernstig, temeer uit de informatie blijkt dat er veel controverse bestond rond het hoge aantal burgerslachtoffers ten gevolge van ISAF operaties in een heel dichtbij gesitueerd dorp en er verder nog enkele markante veiligheidsincidenten plaatsvonden. Dat verzoeker hieromtrent geheel verkeerdelijk stelt dat er zich in zijn district geen gevechten voordoen terwijl er de laatste jaren verschillende gewapende incidenten plaatsvonden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn beweerd verblijf in Mohammad Agha.

Waar verzoeker stelt dat hij wel informatie kon verschaffen over zijn streek van afkomst, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wijst de Raad erop dat verzoeker niet op de hoogte is van de Talibanaanval met dodelijke afloop op een huwelijksfeest in Zarghun Shahr, het dorp waar hij zou hebben verbleven, beweert hij dat er geen operaties waren van buitenlandse troepen in zijn regio terwijl in Zarghun Shahr zelf en in een dichtbij gesitueerd dorp Deh Manka ISAF operaties plaatsvonden met een hoog aantal burgerslachtoffers hetgeen controverserig opwekte, is hij niet op de hoogte van de protesten in Deh Manka en is de aanslag op Mirwais Sedique, een inwoner van hetzelfde naburige dorp en kandidaat voor de verkiezingen, hem eveneens onbekend. Ook van belangrijke incidenten in de onmiddellijke regio is verzoeker niet op de hoogte en meent hij zelfs dat er zich geen gevechten hebben voorgedaan. De commissaris-generaal haalt verder ook terecht aan dat het - in de Afghaanse context met tribale structuren waar reële machtshebbers zoals gouverneurs, krijgsheren en stamoudsten een dermate belangrijke rol hebben en een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven van de gewone burgers dat ze algemeen bekend zijn onder de bevolking in de regio waar ze hun macht uitoefenen - niet aannemelijk is dat verzoeker verkeerdelijk meende dat Abdul Hamid reeds jaren het districtshoofd was van Mohammad Agha alvorens hij Afghanistan verliet, het districtshoofd in 2008 hem totaal onbekend is, hij ook de districtsgouverneur Shah Wali Popai en inwoner van Mohammad Agha niet kent, noch de naam van het hoofd van de districtsraad in 2002, noch de politiechef van zijn district, noch de in oktober 2008 ontvoerde rechter van zijn district, zijn kennis over de gouverneur van Logar erg pover is en hij verkeerdelijk gelooft dat Fazlullah Mojadeddi de gouverneurspost voor Logar bezette. Dat verzoeker slechts negen jaar naar school is geweest kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aangenomen gelet op het feit dat hij een voedingswinkel uitbaatte en deel uitmaakte van de lokale gemeenschap. De Raad stelt vast dat verzoekers gebrek aan kennis over zijn regio van afkomst de dagdagelijkse realiteit en zijn directe leefwereld betreft zodat mag verwacht worden dat hij daarover correcte antwoorden kan formuleren indien hij werkelijk afkomstig zou zijn uit het district Mohammad Agha.

Tot slot stelt de Raad vast dat, niettegenstaande verzoeker bepaalde lokale informatie kan verschaffen over zijn regio, deze kennis niet opweegt tegen het manifeste gebrek aan tal van facetten van het dagelijks leven in zijn dorp en district. De Raad heeft reeds gewezen op verzoekers gebrek aan kennis over de veiligheidsincidenten en de prominente figuren uit verzoekers omgeving en stelt daarnaast vast dat hij verkeerdelijk beweert dat er geen lokale radiozender in zijn district is, hij de laatste verkiezingen zo'n dertien maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan situeert terwijl er minder dan een maand voor zijn vertrek presidentsverkiezingen plaatsvonden, en zijn kennis over natuurrampen in zijn district zeer pover is ondanks de aanzienlijke schade die hierdoor werd aangericht.

De Raad besluit dat uit al deze vaststellingen samen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt geboren en getogen te zijn in het district Mohammad Agha.

Wat betreft de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde foto's als bewijs van zijn effectief verblijf in de streek, merkt de Raad op dat op deze foto's slechts mensen te zien zijn zonder dat uit de foto's blijkt waar deze genomen zijn, motivering die ook reeds in de bestreden beslissing werd gegeven omtrent andere foto's. Hoe dan ook, zelfs in het geval deze foto's werkelijk in Zarghun Shahr en in Logar zouden zijn genomen, dan nog zijn deze foto's slechts een momentopname en tonen deze foto's niet aan dat verzoeker van bij zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in de provincie Logar zou hebben gewoond.

Het loutere feit dat verzoekers moedertaal het Dari is, de belangrijkste taal in Afghanistan volgens verzoeker, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen vermits het beheersen van het Dari nog niet noodzakelijk wijst op verzoekers verblijf in de provincie Logar. Waar verzoeker thans een bewijs van nationaliteit indient, afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel, is de Raad van oordeel dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld doch dat hij zijn verblijf in Logar niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op zijn manifest gebrek aan kennis over deze regio. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Logar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, concludeert de commissaris-generaal niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de omstandigheden en het tijdstip van het verlaten van zijn land van herkomst omdat zijn identiteit en afkomst niet zouden vaststaan, doch wel omdat hij, ofschoon hij in Afghanistan de Engelse taal aangeleerd kreeg, geen van beide vliegtuigbestemmingen op zijn weg naar België kon herinneren en het gezien de strenge veiligheidsmaatregelen voor internationale vluchten geheel onmogelijk is dat hij op geen enkel moment gedurende zijn reis naar Europa identiteitsdocumenten in handen zou hebben gehad en dat deze documenten steeds bij de smokkelaar bleven. Deze motieven worden niet weerlegd door verzoeker en worden door de Raad integraal hernomen.

2.7. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat hij zijn verhaal niet volledig heeft kunnen overbrengen aan het Commissariaat-generaal gelet op de manke communicatie met de tolk die Pashto sprak terwijl verzoeker het Dari machtig is, stelt de Raad vast dat deze opmerking feitelijke grondslag mist. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4) blijkt immers dat verzoeker niet alleen werd gehoord in het Dari, doch ook dat hij, zonder tijdens het gehoor melding te maken van enig tolkprobleem, aan het eind van het gehoor op de vraag of hij alle problemen waardoor hij niet naar Afghanistan kan terugkeren in details heeft kunnen vertellen, antwoordde: "Ja, ik heb alles uitgelegd". Dat verzoeker zijn gehele verhaal niet zou kunnen vertellen hebben omwille van een manke communicatie met de tolk die een andere taal sprak, wordt dan ook niet aangetoond.

2.8. Aangezien verzoeker er niet in slaagt zijn afkomst uit Mohammad Agha, Logar, Afghanistan aannemelijk te maken middels zijn verklaringen, kan de Raad ook geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS